

J^{ku} = 5.6 Vasiliu Dan

- Zog mi se transmite
la Primul Ministru

MINCIUNA - ADEVĂRUL JUSTIȚIEI MACOVEI

Se multiplică și se
difuzează cuștorilor.

- elocința se dezbate
marți 13.11.2007 ora 15³⁰

8.7.2007

„Voi face tot ce-mi stă în putere să facem o strategie de reformă corectă, bună, realistă și care în final să ducă la un alt sistem de justiție”.

Asta declara Doamna MONICA LUIZA MACOVEI la începutul investiturii sale ca Ministru al Justiției. Și, într-adevăr, aceasta era esența mandatului său, esența desăvârșirii statului de drept, esența așteptărilor societății românești și a exigențelor legate de integrare.

Declarația a rămas unică și uitată. Au trecut mai mult de 2 ani și Ministerul Justiției nu a prezentat niciuneia dintre instituțiile fundamentale ale statului, nici societății civile, nici populației, un minimum de program coerent, corect – cum spunea – realist, care să schițeze măcar o idee fundamentală despre reforma sistemului justiției.

După numai 5 luni de la investire, în ziua de 9 mai 2005, Doamna MONICA LUIZA MACOVEI capitula fără luptă, declarând la Cluj-Napoca, în fieful Domnului Boc: „Accept ca reforma să fie făcută de Consiliul Superior al Magistraturii”.

Cu alte cuvinte, ministrul Guvernului Alianței D.A., în al cărei program de guvernare un loc important revenea reformei justiției, renunța în nume propriu, cu de la sine putere, de la împlinirea principalei îndatoriri pe care o avea. Era primul semn vizibil de autoizolare a ministrului MACOVEI în guvernul din care făcea parte, de distanțare de la Programul acestuia, de „privatizare”, dacă se poate spune așa, a politicii guvernamentale.

Mai grav însă decât abandonarea misiunii sale și chiar decât nesocotirea așteptărilor populației, era caracterul profund neconstituțional al anunțului făcut și al „strategiei” personale ce avea să fie urmată. Acest transfer de răspundere către Consiliul Superior al Magistraturii contravenea încă din intenția sa Constituției României. Conform **articolului 133** din Legea fundamentală a statului, rolul Consiliului Superior al Magistraturii este doar acela de a fi „garantul independenței justiției”. În structura și atribuțiile prevăzute prin Constituție, Consiliului nu îi revine nicidecum prefigurarea sau adoptarea unor măsuri legislative ori executive care să reformeze justiția, acestea reprezintă, tot în conformitate cu legea fundamentală, atribuțiile celorlalte două puteri ale statului, separate și aflate în echilibru cu autoritatea judecătorească. Politicile sunt stabilite și îndeplinite de clasa politică, în numele voinței populare care o legitimează prin alegeri libere. Autoritatea judecătorească, independentă politic, nu face politici, ea aplică legile, inclusiv legile reformatoare, păstrându-și independența garantată de C.S.M.

Transferul grav neconstituțional de prerogative și de responsabilitate către C.S.M. nu a avut drept scop și urmări numai dorința Ministrului MACOVEI de a scăpa de sarcina grea și imperativă a reformării justiției. El s-a asociat cu un plan demonic de subminare a prestigiului și credibilității C.S.M., iar prin aceasta al autorității judecătorești în ansamblu. Raporturile Ministrului Justiției cu Consiliul Superior al Magistraturii au fost programate a fi tensionate până la paroxism. Acest trist și grav adevăr este confirmat de o a treia declarație a Doamnei Ministru, făcută presei. Referindu-se la stilul „colaborării” sale cu C.S.M., organism colegial și eligibil, în care Ministrul e un simplu membru și se supune votului majoritar, Doamna MACOVEI anunța : „*Dacă nu se rezolvă, țip*”.

Și, într-adevăr, acești ani de „colaborare” cu C.S.M. au fost marcați de un șir neconținut de țipete, acuze, jigniri, discreditări. Chiar dacă nu formează tema prezentei Moțiuni, nu putem să nu observăm că strategia contradictorie a Ministrului Justiției, pe de o parte de a abandona răspunderea reformei și a o transfera – neconstituțional – la C.S.M., iar pe de altă parte de a culpabiliza din start, și apoi continuu C.S.M., de a-l demoniza și discredita, coincide cu un proces mai amplu de destabilizare a echilibrului puterilor în stat, de subminare a încrederii în instituțiile fundamentale ale democrației petrecute în acești ultimi ani.

Așadar, ca o primă concluzie generică despre stilul și activitatea Ministrului Justiției, trebuie să observăm că, prin eschivarea de la răspunderea înlăptuirii reformei în justiție, urmată de acuzația, premeditată, că C.S.M. nu înlăptuiește această reformă, care constituțional nu îi revine, Doamna MONICA LUIZA MACOVEI înregistrează o primă mare minciună. Domnia Sa a reușit ca în ochii unor cercuri ale puterii, în ochii unei părți a presei, iar prin aceasta în ochii unei părți a populației să apară ca un promotor neînțeleș și obstrucționat al reformei, când în realitate nu avea nici un program de reformă reală.

Au existat unele proiecte de legi, susținute cu zgomot și adesea capricios, dar acestea au fost în majoritate reșapări ale legislației existente, ascunzând câteodată prevederi autarhice sau contrare statului de drept, promovate într-un stil ce transformau analiza de către Guvern sau Parlament într-o procedură pripită, formală, generatoare de greșeli. Dar nu lipsa de inițiative legislative mici și mijlocii o reproșăm ministrului, ci lipsa totală a unei strategii, a unui proiect de reformă, mergînd până la abandonarea declarată a acestei îndatoriri, însoțită de acuzele nesincere că e victima nu a propriei delăsări sau neputințe, ci a sabotajului magistraților. Din nefericire, în mod grav pentru țară, auto-aureolarea cu merite și culpabilizarea celorlați au constituit singura strategie a Ministrului, și anume strategia unei false imagini în ochii unor cercuri europene, imagine întărită prin contrast la fel de fals, acela al discreditării, inclusiv în străinătate, a magistraților din România.

Nu acredităm prin această Moțiune ideea că justiția nu are curențe. Dimpotrivă, are lipsuri foarte, foarte mari. Problema este că defectele justiției nu se îndreaptă de la sine și, cu atât mai puțin prin abordări demagogice sau demonizări în bloc. Crearea unui sistem judiciar performant, corect și credibil, presupune reformă, presupune concepție, presupune coduri, presupune o confirmare în timp, presupune corelări strategice în toată sfera ordinii de drept și colaborare cu toate organismele răspunzătoare de ordinea de drept. Or, înspre acest larg orizont nu s-a schițat nimic.

Evocând nevoia colaborării în spațiul ordinii de drept, remarcăm încă o diversiune. După cum se știe, capitolul respectiv al Programului de integrare se numește Justiție și Afaceri Interne. Nu întâmplător. Între aceste domenii există o foarte strânsă legătură. Doamna Ministru MACOVEI și protectorii Domniei Sale au acționat astfel încât toate neîmplinirile din sectorul J.A.I. să fie atribuite justiției.

Exemplul cel mai elocvent îl constituie campania anti-corupție. Pe de o parte, lupta împotriva corupției s-a redus la vânătoare de cazuri spectaculare, la „peștii cei mari”, cum s-a spus. Are și această vânătoare de rechini importanța ei, iar Doamnei MACOVEI îi revine meritul de a fi demolat mitul infailibilității demnitarilor și potentatilor. Ultimele semnale sunt că și în această privință s-a acționat partizan, dar urmează ca viitorul să aducă lumină. Problema e că fie și în domeniul mării corupții rezultatele sunt sub așteptări. Iar când cazurile trimise în instanțe au trecut ori au fost infirmate, vina a fost întotdeauna atribuită justiției. Dar justiția lucrează, cum s-ar spune „cu materialul clientului”. În domeniul penal, calitatea și rezultatele actului de justiție depind, în foarte mare măsură, de calitatea urmăririi penale, începând cu soliditatea și calitatea investigațiilor prealabile. Nu cunoaștem să fi intenționat măcar o analiză a originii rateurilor penale în sfera Parchetului, Poliției, Serviciilor de informații. Totdeauna, vinovată, coruptă, apare justiția.

Ordinea de drept este grav compromisă. Pe străzi și în locurile publice se afirmă dreptul pumnului și conștiința impunității. Numărul crimelor grave, în stil mafiot, cu autori nedescoperiți, întărește conștiința impunității în concepția celor înclinați spre fărădelege. Comportamentul violent mărunț – în familie, între vecini, în traficul rutier, pe stadioane – este ignorat chiar dacă stă la baza lanțului trofic ce are în vârf marea violență. Înmulțindu-se, această zonă neagră, neexplorată, a criminalității, fie alimentează disprețul față de lege al unora și resemnarea altora, fie aglomerează instanțele copleșite de dosare și sufocate în proceduri greoaie.

Ce a întreprins Doamna Ministru MONICA LUIZA MACOVEI, în afara retoricii, împotriva criminalității? Domnia Sa are două „mari realizări”, pentru care merită chiar să intre în istorie:

1. A blocat aplicarea noului Cod penal, elaborat de specialiști, adoptat de Parlament, promulgat de Președintele României;
2. A desființat Institutul de Criminologie.

Noul Cod penal trebuia să intre în vigoare la 30 iunie 2005. Menționăm că acest termen era prevăzut prin lege, acordându-se o perioadă de un an de zile pentru asimilarea reglementărilor noului cod de către justiție, populație, specialiștii dreptului. Un asemenea interval a fost absolut necesar pentru ca toată lumea să afle de reglementări, iar specialiștii să le aprofundeze pentru interpretarea și aplicarea cât mai unitară.

Preluându-și investitura, Doamna Ministru MONICA LUIZA MACOVEI a mințit Guvernul din care face parte, susținând că noul Cod penal nu satisface exigențele Uniunii Europene, în special în două privințe: nu ar prevedea răspunderea penală a persoanei juridice și nu ar prevedea posibilitatea confiscării averii membrilor de familie în cazul anumitor infracțiuni. Cu această motivare a determinat adoptarea unei serii de ordonanțe de urgență pentru amânarea intrării în vigoare a noului Cod penal. Consecința a fost derutarea magistraților, specialiștilor și justițiabililor, nesiguranța defavorabilă ordinii de drept, confuzie totală în formarea viitoarelor generații de juriști, aflați în perioada de formare, mediul academic nemiștiind ce să predea.

După un timp, Doamna Ministru a anunțat că „rezolvă restanțele integrării” („restanțe” care, în această privință, existau numai prin zicerile Doamnei sale și prin intoxicarea de către Domnia Sa a oficialilor europeni), modificând vechiul Cod penal. Codul penal ceaușist. Modificările au constat, în principal, în includerea în Codul penal vechi, ceaușist, exact a reglementărilor în privința răspunderii persoanei juridice și a confiscării de la membrii familiei, care existau – în parte ad litteram – în noul Cod penal a cărei aplicare o bloca. O altă categorie de modificări a constat fie în dezincriminarea unor fapte, în scop populist, contrar ordinii de drept și constituționale, fie în modificarea unor reglementări care vizau stilul de lucru infracțional al Ministrului, adaptându-le astfel încât faptele Domniei Sale să fie dezincriminate.

Ne referim chiar la exemplul dat, constând în dezinformarea, în scris, sub semnătură, a Guvernului și a organismelor europene, privind pretinsele lacune ale Codului penal. Împreună cu alte dezinformări și pârâciuni colportate în cercurile Uniunii Europene, Doamna MACOVEI s-a făcut susceptibilă de inculpare pentru comunicarea de informații false „*de natură să aducă atingere (...) relațiilor internaționale ale României*”. Prin modificările operate în vechiul Cod penal (**art.168¹**) și prin blocarea aplicării noului Cod penal (**art.278**) cetățeanul MACOVEI scapă de sub incidența legii penale pentru minciunile proferate.

Dezordinea totală în materia legislației penale a dus la situația, unică prin ridicul în istoria dreptului universal, ca România să aibă la un

moment dat în vigoare două coduri penale, în vreme ce Ministerul Justiției anunța că elaborează și un al treilea.

Multă energie a consumat Ministrul Justiției pentru reformarea Ministerului Public, dar nu în conformitate cu cerințele statului de drept, ci cu interesele aservirii politice. Mărturie stă obstinația cu care se opune propunerii numirii Procurorului General de către C.S.M., conform Constituției, și diversiunea că propunerile legislative în acest sens ar urmări schimbarea conducerilor care „merg bine”. Fără îndoială că aducerea legilor în concordanță cu Constituția nu atrage schimbarea persoanelor (de altfel numirile se fac de Președintele României), dar cea care a schimbat Procurorul General, după o pregătire perfidă, constând în denaturarea bilanțului Parchetului General, a fost Doamna Ministru MACOVEI.

Reformarea Ministerului Public presupunea o lege coerentă, unitară, bine documentată, pe care Doamna Ministru s-a angajat că o va propune. În locul ei, a promovat nu mai puțin de 7 modificări ale Legii existente (nr.508/2004), cârpeli cu petice de tablă tăioasă, pentru că mai întotdeauna a introdus reglementări care au scandalizat specialiștii și societatea civilă. Ultima dintre ele a fost făcută prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.131/2006, elaborată în stilul Macovei, adică în pripă și sub presiune. Și acest episod a fost marcat de nesinceritate, vizibilă pentru oricine compară expunerea de motive cu modificările propuse, precum și prin absența juxtapunerii reglementărilor aflate în dezbatere, așa cum este practica de legiferare.

În nici un domeniu al dreptului Ministerul Justiției, sub conducerea Doamnei MONICA LUIZA MACOVEI, nu și-a îndeplinit misiunea esențială de a fi principalul laborator de legi al Guvernului. El nu a elaborat decât proiecte sporadice ori spectaculare și diversioniste, cum este Legea A.N.I. Acest proiect escamotează vina Ministerului de a nu fi făcut decât un extrem de redus număr (circa 30) de sesizări la instituțiile existente și competente să verifice corectitudinea declarațiilor de avere sau de interese. În loc să propună reglementări care să potențeze cadrul instituțional existent, Doamna Ministru a procedat în stilul său ceaușist, creând structuri noi care să acopere ineficiența structurilor în funcțiune. Făcând abstracție de gălăgioasa mediatizare și de cohorta de procese de intenții cu care a încercat să-și impună propria versiune, este de reținut, în contextul acestei Moțiuni, încă o minciună a Ministrului Justiției: pretenția că A.N.I. este cerută de U.E., cu toate că un asemenea organism nu există în statele europene. În realitate, oficialii europeni preluau un angajament al Doamnei Macovei însăși. Prinsă cu minciuna, Doamna Ministru a oferit o scuză lipsită de demnitate și în mare măsură nesinceră: aceea că România are probleme specifice. Corupție există peste tot în lume, iar dacă România are o extindere mai mare a plăgii, aceasta se datorează, după mai mult de 2 ani de funcționare, în primul rând Doamnei MACOVEI, care, exceptând

acuzele, insinuările, ieșirile spectaculare, răfuielile individuale, nu a promovat sau inițiat nici o măsură care să vizeze cauzele fenomenului, începând cu baza de masă a coruptibilității. Și în acest domeniu Ministrul și-a canalizat discursul, ipocrit și distructiv, contra autorității judecătorești, lansând și întreținând psihoza că întreaga justiție este coruptă. Concluzia pentru popor ? Întreaga justiție trebuie blamată, sfidată, ignorată. Nu pretindem că nu există corupție în justiție, cum există, din păcate, în toate domeniile, dar până la ponderea de 70% judecători corupți pe care a colportat-o Ministrul MACOVEI cu iresponsabilitate, e cale lungă. Și, oricum, în afară de acuzații dublate de pârciuni, și de perversul număr de telefon afișat pe ușile instanțelor, n-a întreprins nimic. Și cum să întreprindă dacă dialogul cu specialiștii dreptului și criminologiei este inexistent !?

Cel mai dăunător și păgubos exemplu al inactivității Ministerului de Justiție ca laborator de legi privește importanta problemă a restituirilor imobiliare. Se știe că la Curtea Europeană a Drepturilor Omului România deține nefericitul loc doi în ceea ce privește numărul de sesizări. Ne întrece doar Rusia, dar numai datorită populației mult mai numeroase. Cea mai mare parte din sesizările admise vizează regimul restituirilor de proprietăți. Și pentru această stare s-a dat vina pe magistrați, pe practica lor contradictorie, deși contradicțiile practicii judiciare urmează contradicțiile și sinuozițiile legislației. În loc să se promoveze clarificarea, o dată pentru totdeauna, a legislației restituirilor, Ministrul Justiției a cedat inițiativa, în mod stupefiant, Ministerului Agriculturii și Pădurilor. Mai mult, a acceptat promovarea unor modificări – care exprimă mai mult interesele zonale ale fostului ministru al agriculturii – prin asumarea răspunderii de către Guvern. Și absolut straniu și descalificant pentru un ministru al justiției, ați urcat în vagonul asumării răspunderii și modificări proprii la legislația din domeniul exclusiv al justiției, fără legătură cu retrocedările. Rezultatul ? Reglementări ce nu au rezolvat, ci au încâlcit și mai mult raporturile juridice. În loc de răspundere personală, ați dat din nou vina pe autoritatea judecătorească, propunând, spre stupefacția organizațiilor internaționale ale magistraților, sancțiuni pecuniare pentru hotărârile judecătorești, cu motivația numărului mare de hotărâri C.E.D.O. de condamnare a Guvernului Român. Dar vine vremea, Doamnă Ministru, a unui nou val de hotărâri C.E.D.O. defavorabile României, de data aceasta în favoarea noilor proprietari, năpăstuiți, laolaltă cu vechii proprietari, prin legislația ambiguă pe care ați perpetuat-o. Și ca un bonus diabolic, vă atragem atenția că legislația ambiguă perpetuată în domeniul retrocedărilor a consolidat mafia retrocedărilor și a turnat apă vie la rădăcina corupției în administrația locală și în structurile aferente acestei probleme.

La începutul investiției, Ministerul justiției s-a angajat public că până în luna martie 2005 va avea un plan pentru reducerea

supraîncărcării cu dosare a instanțelor. Exceptând o modificare a Codului de procedură civilă, prin care s-a remediat, cu prețul unui al doilea val de destabilizare a rolurilor instanțelor, o aberație a ministeriatului VALERIU STOICA și s-a degrevat, parțial, Înalta Curte de Casație și Justiție, nu s-a întreprins nimic. Rolurile instanțelor sunt în continuare, extrem de încărcate, în dauna activității de judecată, a intereselor cetățenilor și a relațiilor justiție-justițiabili. Tensiunilor create de această încărcare specifică României li se adaugă tensiunile create prin demonizarea sistematică și suspiciunea întreținută diabolic asupra corpului magistraților de către ministrul de resort și lipsa oricărei preocupări de asigurare a drepturilor solicitanților.

Inacțiunea absolută în materie procedurală și de organizare a instanțelor este dublată de o politică a resurselor umane catastrofală. Rezultatele ei sunt, succint, următoarele: renunțarea la un număr considerabil de magistrați cu experiență, chiar dacă aceștia nu erau compromiși în perioada pre-revoluționară, și mai ales că mulți dintre ei își începuseră cariera după decembrie 1989, vârsta medie în activitatea de magistrat fiind sub 17 ani. În vidul de resurse creat, s-a grăbit fără suport în experiența profesională accesul nemotivat al unor judecători și președinți la instanțele superioare, cu efect negativ asupra calității actului de justiție. Totodată, se menține un număr foarte mare de posturi vacante de judecători și procurori (peste 600), în vreme ce Ministerul Justiției și-a umflat aparatul la peste 350 posturi, iar pentru A.N.I. se preconizează alte 200.

Ce aștepta populația, ce aștepta România, ce aștepta Uniunea Europeană de la ministeriatul MACOVEI și nu li s-a oferit decât dezinformări, pârâciuni, arătutul cu degetul spre țapul ispășitor abreviat C.S.M. ?

- O justiție mai performantă sub aspectul întemeierii verdictelor;
- O justiție mai diligentă, sub aspectul celerității;
- O justiție mai eficientă, sub aspectul aplicării hotărârilor;
- O justiție mai convingătoare, sub aspectul rezonanței civice.

Ministeriatul MACOVEI nu a oferit nimic. Dimpotrivă:

- Nu s-a conturat nici un sistem sau mecanism de autoreglare profesională;
- Procesele sunt în continuare tergiversate ori, dacă, în anumite situații, cunosc o accelerare a ritmului de melc, ea se face prin măsuri administrative, în dauna drepturilor procesuale, pentru că nu s-a reformat sistemul;
- Executarea hotărârilor este în continuare copleșită de interese străine actului de justiție;
- Dezideratul ca actul de justiție să fie nu numai drept, corect, legal, ci și convingător pentru părți, nu este nici măcar formulat. Sistemul perseverează în ermetism, caracter

scolastic, indiferență față de propria-i imagine publică. Contrar dezideratului credibilității, inerente respectului civic față de autoritatea judecătorească, Doamna Ministru MONICA LUIZA MACOVEI a întreținut defăimarea și discreditarea acestei puteri a statului.

În pofida numărului mare de specialiști din schema Ministerului Justiției, a cheltuit sume uriașe pentru audit și expertize. Singurul rezultat este cointeresarea față de politica personală a Ministrului a câtorva organizații neguvernamentale și retribuirea câtorva arhitecți de imagine în presa străină. Dar cheltuielile bugetare nu se regăsesc în nici un rezultat cât de cât concludent în politica legislativă sau în strategia reformei.

Chiar dacă experții scump plătiți din banii contribuabililor pentru a propune soluții ar fi prezentat totuși idei reformatoare, efortul lor ar fi fost neavenit, deoarece Doamna Ministru MACOVEI avea alte preocupări decât reforma reală a justiției. În consens cu alte tendințe ale politicii românești din această perioadă, Domnia Sa a urmărit aservirea politică a autorității judecătorești prin subminarea metodică a credibilității acesteia.

Minciuna a stat cu Ministrul Justiției la masă. A fost mințită presa, a fost mințită populația, a fost mințit Parlamentul, a fost mințit Guvernul, a fost mințit Consiliul Europei. Pe lângă minciună, dezinformări, adevăruri ascunse, principala trăsătură de stil a ministeriatului MACOVEI o constituie promovarea și întreținerea cu obstinație a relațiilor conflictuale: cu C.S.M., cu Parlamentul, cu instanțele, cu Asociația Magistratilor din România, cu generațiile de judecători, iar în ultima perioadă – fățiș și cu Guvernul.

Minciuna preferată – culpabilizarea C.S.M. Declara Doamna Macovei într-o emisiune televizată din noiembrie 2006 despre C.S.M. : „*Au o țintă: Vor să nu schimbe nimic!*”. Dar ce schimbare a propus Ministerul Justiției Consiliului Superior al Magistraturii, în afara răfuielilor personale ? Niciuna, pentru că s-a derobat, de la bun început de misiunea înfăptuirii reformei.

Este normal să ne întrebăm: iubește Doamna Ministru MONICA LUIZA MACOVEI dreptatea? Iubește, pe cât declară, corectitudinea ?

Răspunsul îl aflăm fie și numai în 2 episoade: procesul casei naționalizate subdobândite de părinții Domniei Sale și dispariția din țară a lui Omar Hayssam, cu concursul structurilor de care răspundea direct: penitenciarele (cabinetul medical) și Parchetul.

Textul prezentei Moțiuni înserează în introducerea sa declarații publice ale Doamnei Ministru MONICA LUIZA MACOVEI. Vom încheia tot cu o declarație, făcută recent, în ziua de 17 ianuarie 2007 în care anunță Doamna Ministru MONICA LUIZA MACOVEI perspectiva finală a investiției sale: „*În doi ani, justiția va sta mai prost decât până în prezent*”.

Parlamentul României, Guvernul României nu pot accepta o asemenea țintă, un asemenea program.

Domnule Președinte al Senatului României,

Având în vedere motivația expusă care demonstrează carențele grave din activitatea ministrului justiției Monica Macovei ca și disfuncționalitățile din sistemul justiției imputabile acesteia privind :

1. Nepromovarea sau promovarea cu întârziere a unor acte normative care trebuiau elaborate în vederea îndeplinirii angajamentelor asumate de România cu ocazia încheierii Tratatului de aderare la Uniunea Europeană;
2. Amânarea nejustificată a reformării legislative a sistemului judiciar privind Codul de Procedură Civilă, Codul de Procedură Penală, Codul Comercial, activitățile de loby, etc.;
3. Amânarea succesivă , respectiv blocarea intrării în vigoare a Codului Penal adoptat încă în anul 2004, până la sfârșitul anului 2008, deși capitole importante reprezentau angajamente ale Statului Român negociate în cadrul capitolului 24 – justiție și afaceri interne – prin aderarea României la Uniunea Europeană;
4. Dezinteresul vădit față de finalizarea lucrărilor de investiții la diferite instanțe, parchete, penitenciare și alte instituții precum și față de dotarea corespunzătoare a acestora;
5. Declanșarea și susținerea unor conflicte sau tensiuni în relațiile cu CSM, ICCJ, Curtea Constituțională sau Asociația Magistrților, de natură a afecta grav buna funcționare a acestora, poziția lor constituțională și credibilitatea în societate sau în fața cetățenilor;
6. Încălcarea repetată a independenței judecătorilor și procurorilor prin declarații cu rol de indicații, referitor la anchetele penale în curs;
7. Favorizarea prin incompetență și superficialitate a punerii în libertate și a sustragerii de la răspunderea penală a inculpatului Ommar Haysam, precum și avizarea favorabilă a grațierii unor traficanți de droguri condamnați la pedepse privative de libertate de peste 10 ani închisoare, de către Președintele României, prin contestarea deciziei instanțelor de judecată;
8. Atacarea constantă a Parlamentului și discreditarea activității legislative desfășurate atât în țară cât și în străinătate.
9. Ignorarea repetată a îndatoririi de a participa și susține în comisii și în plenul Senatului României a inițiativelor promovate.

Senatorii semnatori ai prezentei Moțiuni simple, formulată în conformitate cu dispozițiile art. 153-157 din Regulamentul Senatului, solicităm Guvernului :

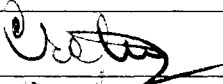
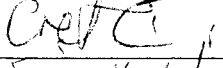

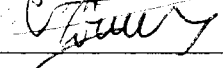
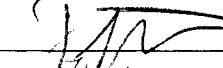
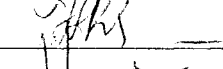
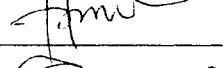
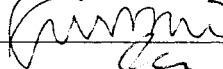
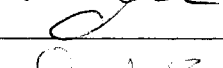
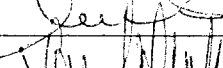
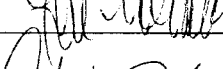
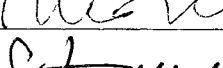
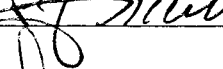
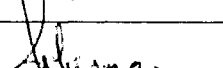

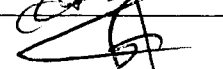
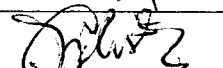
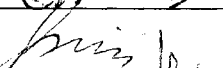
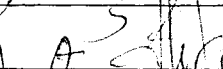

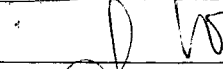

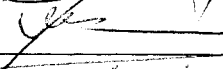
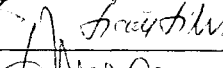
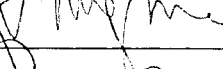

- a) Promovarea urgentă a proiectelor de lege necesare procesului de integrare a României în Uniunea Europeană;
- b) Promovarea proiectului de lege asumat după întâlnirea cu Președintele României privind numirea Procurorului General precum și a șefului DNA la propunerea CSM și nu a ministrului justiției, care să asigure depolitizarea Ministerului Public și independența procurorilor;
- c) Demiterea ministrului justiției, Monica Macovei.

Alăturat atașăm semnăturile senatorilor care susțin prezenta moțiune simplă.

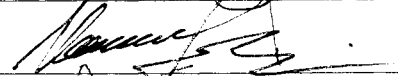
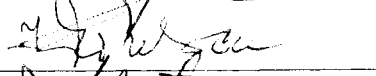
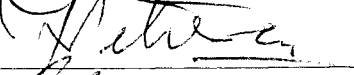

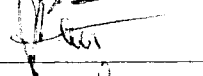
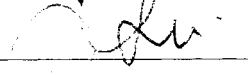
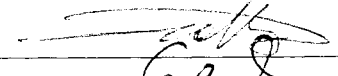

LISTA DE SEMNATURI

cu senatorii care susțin moțiunea "Minciuna – Adevărul justiției Macovei"

1.	Ion Iliescu	București	
2.	Geoană I. Mircea Dan	Dolj	
3.	Văcăroiu Nicolae	Argeș	
4.	Solcanu Ion	Iași	
5.	Neagoe B. Otilian	Brașov	
6.	Nicolae Șerban	Ialomița	
7.	Dîncu V. Vasile	Cluj	
8.	Georgescu Radu Cristian	Mureș	
9.	Tărăcilă I. Doru Ioan	Călărași	
10.	Sârbu I. Ilie	Timiș	
11.	Chelaru I. Ioan	Neamț	
12.	Popescu Șt. Dan Mircea	Prahova	
13.	Arcaș I. Viorel	Sibiu	
14.	Athanasiu A. Alexandru	Bihor	
15.	Cozmâncă O. Octav	Suceava	

16.	Crețu I. Ovidiu Teodor	Bistrița-Năsăud	
17.	Crețu T. Corina	București	
18.	Daea P. Petre	Mehedinți	
19.	Diaconescu M Cristian	Constanța	
20.	Filipescu N. Teodor	Ilfov	
21.	Florescu I. Ion	Gorj	
22.	Ion I. Vasile	Buzău	
23.	Iorgovan Gh. Antonie	Prahova	
24.	Mardare C. Radu Cătălin	Bacău	
25.	Mihăilescu N. Petru Șerban	Teleorman	
26.	Moraru Ion	Bacău	
27.	Novolan S. Traian	Dâmbovița	
28.	Oprescu M. Sorin Mircea	București	
29.	Păunescu C. Adrian	Hunedoara	
30.	Popescu E. Mihail	Vâlcea	
31.	Rădoi S. Ion	Giurgiu	
32.	Roibu S. Aristide	Vaslui	
33.	Silistru C. Doina	Vaslui	
34.	Simionescu N. Aurel Gabriel	Brăila	
35.	Ștefan C. Viorel	Galați	
36.	Șter Gh. Sever	Satu Mare	
37.	Theodorescu V. Emil Răzvan	Botoșani	
38.	Tîlvăr P. Angel	Vrancea	
39.	Toma I. Ion	Olt	
40.	Tomoiagă Liliana Lucia	Alba	
41.	Țicău M. Silvia Adriana	Galați	
42.	Ungureanu V. Vasile Ioan Dănuț	Arad	
43.	Vărgău I. Ion	Tulcea	

Tabel semnături cu sustinatorii motiunii simple "Minciuna-Adevarul Justitiei Macovei"

Nr. Crt.	Nume/prenume Senator	Grup Parlamentar	Semnatura
1	IORGA NICOLAE	PRM	
2	ILASCU ILIE	PRM	
3	DINESCU VALENTIN	PRM	
4	PETRESCU ILIE	P.R.M.	
5	STAN PETRU	P.R.M.	
6	DUMITRESCU VIDREL	P.R.M.	
7	CORODAN IOAN	P.R.U.	
8	GRACIA CECILIA	PRM	
9	LOGHIN IRINA	PRM	
10	VEDINAS VERGINIA	PRM	
11	FUNAR GEORGHE	PRM	
12	MILAI UNSEFFERANU	PRM	